

GÜNÜMÜZDE ENTERNASYONALİZM Mİ? ANTI-EMPERYALİST MİLLİ MÜCADELE Mİ?

Aydınlık Gazetesi, 15 Nisan 2014

Yıldırım Koç

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. Birçok yayın organında işçi sınıfı enternasyonalizminden söz edilecek. “Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!” denecek.

Bazı örgütler, “küresel saldırıya karşı küresel direniş”i önerecek.

Peki, günümüzde bütün ülkelerin işçilerinin birleşmesi olanaklı mıdır? Siz böyle istiyor olabilirsiniz; ancak hayat zorlamadan bütün ülkelerin işçileri birleşir mi, geçmişte birleşti mi, bugün de birleşmelerine ilişkin işaretler var mı?

Hayır! Bunların hiçbiri olmadı; emperyalizm olduğu sürece de olmayacak. Kapitalizmin tarihi 500 yılı aştı; bütün ülkelerin işçileri bir türlü birleşmediler.

Anti-Emperyalist Milli Cephe

Yoksa işçi sınıfının gündemindeki konu, anti-emperyalist milli cephenin yaratılması mı? Türkiye işçi sınıfının sorunlarının çözümünde ana politika emperyalizme karşı çıkmak ve milli bir cephe oluşturmak mı?

Ben, ikincisinin mümkün ve olması gereken olduğunu düşünenlerdenim.

İşçilerin kapitalizmin yarattığı sorunları aşabilmek, ücretlerini artırabilmek, çalışma ve yaşama koşullarını iyileştirebilmek için verdikleri mücadele bazen ülke içindeki koşullarla sınırlıdır, bazen uluslararası bir boyut kazanır.

Geçimini sağlamak, günlük yaşamını sürdürebilmek ve mevcut koşullarını koruyup geliştirebilmek peşinde olan sıradan bir işçi, hayat onu zorlamadığı sürece, başkalarıyla birlikte hareket etmez veya mücadeleye girmez.

Bir işyerinde koşullar iyiye, örgütlenme ve mücadele zorunluluğu yoktur. Bir ülkede koşullar iyiye, örgütlenme çabası ve mücadelenin riskleri gereksiz kabul edilir. Koşullar mecbur bırakmadıkça, sıradan bir işçinin başka ülkelerin işçileriyle biraraya gelmesi, kendi ulusundan işverenlere karşı başka ülkelerin işçileriyle birlikte mücadele etmesi beklenemez.

Ayrıca çeşitli ülkelerin hükümetleri ve işverenleri, kendi ülkelerinde sınıf çatışmalarını önleyebilmek amacıyla başka ülkelerin sömürülmesini ve bu ülkelerden aktarılan kaynakların bir bölümünün kendi ülkelerinin işçilerine verilmesi politikasını bilinçli ve sistemli bir biçimde uygulamaktadır.

Bu ise farklı ülkelerin işçilerinin çıkarlarının farklı ve hatta çelişik olması sonucunu da doğurmaktadır.

Mezar Kazıcılığından Payandalığa

Emperyalist ülkelerin işçi sınıfları, diğer ülkelerin sömürülmesinden pay aldıklarından, kapitalizmin mezar kazıcıları olmaktan çıkmış, emperyalizmin ve kapitalizmin payandalarına, destekçilerine dönüşmüştür.

Amerikan, Alman, İngiliz, Fransız, Japon, İsveç, Norveç, Belçika, vb. işçi sınıfları, bugün refah düzeylerini, Türkiye gibi ülkelerin halklarının sömürülmesine borçludur. Bu borçlarını da, emperyalistleri destekleyerek ödemektedir.

Buna karşılık, nüfusumuzun neredeyse üçte ikisini oluşturan ücretlilerin (Türkiye işçi sınıfının) ve tüm milletimizin çıkarı, öncelikli olarak emperyalist sömürüye karşı milli bir cephe oluşturmaktır.

Günümüzün enternasyonalizmi, çıkarı emperyalizmle çelişen ve kurtuluşu emperyalizme darbe indirmekten geçen kesimlerin anlayışdır. Bu enternasyonalist cephe içinde emperyalist ülkelerin işçi sınıfları yoktur; Türkiye halkı veya Türk milleti vardır.

Emperyalizm çökertilmeden, çeşitli ülkelerin işçi sınıflarının kapitalizme karşı ortak bir cephe kurması mümkün değildir.

Diğer taraftan, gün gelecek, iktisadi, siyasal ve toplumsal gelişmeler, günümüzde insanlığı bölen millet olgusunun aşılmasına, tüm insanlığın tek bir çatı altında birleşmesine yol açacaktır. Gerçek enternasyonalizm o zaman yaşanacaktır.